

Sygn. akt VI Ka 601/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Jolanta Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013r.

sprawy **U. S.**

obwinionej z art. 92 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego Komendę Miejską Policji

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 12 września 2013 r. sygn. akt II W 1090/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionej U. S.,

stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa,

Sygn. akt VI Ka 601/13

UZASADNIENIE

U. S. została obwiniona o to, że w dniu 19 marca 2013r. ok. godz. 15.05 w J. na ul. (...) kierując pojazdem marki „C. (...)” o nr rej. (...) nie zastosowała się do sygnału świetlnego czerwonego zakazującego wjazdu za sygnalizator, tj. o wykroczenie z art. 92§1k.w.

Wyrokiem z dnia 12 września 2013r. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w sprawie II W 1090/13 uznał obwinioną U. S. za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92§1k.w. i za to na podstawie art.92§1k.w. wymierzył jej karę nagany. Na podstawie art.624§1k.p.k. w zw. z art.119 k.p.s.w. zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżyciel publiczny – Komenda Miejska Policji w J.. W apelacji skarżący zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary nagany w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości wykroczenia, jakiego obwiniona się dopuściła oraz w realizacji do celów jakie kara ta ma spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie obwinionej kary grzywny w wysokości 300zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze kierunek i granice zaskarżenia Sąd Okręgowy na wstępie stwierdza, że dokonane przez Sąd Rejonowy i niekwestionowane przez skarżącego ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy obwinionej U. S. odnośnie

przypisanego jej wykroczenia, zostały poczynione prawidłowo, zgodnie ze zgromadzonym i ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym, a ocena dowodów jest trafna i nie naruszająca zasady wyrażonej w art. 7 kpk.

Ocena społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionej dokonana przez sąd rejonowy jest oceną prawidłową. Sąd meriti uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące, których dopatrył się w niniejszej sprawie. Stąd też w sposób właściwy i wystarczający uzasadnił wymierzoną obwinionej karę nagany. Argumenty te sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje jako własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania. Fakt, że obwiniona nie przyjęła proponowanego jej mandatu, jak i fakt nieprzyznawania się jej do popełnienia zarzucanego jej czynu nie mogą zostać uznane za okoliczności obciążające, a tym bardziej mające wpływ na wymiar kary, gdyż są to zagwarantowane ustawą uprawnienia osoby obwinionej, a wyciąganie z faktu skorzystania ze swoich uprawnień negatywnych skutków dla obwinionego godziłoby w fundamentalną zasadę prawa do obrony. Nie można się również zgodzić ze skarżącym, iż nagminność tego typu wykroczeń jest okolicznością wpływającą na wyższy stopień społecznej szkodliwości. Potrzebę wymierzenia obwinionej kary grzywny nie może też uzasadniać fakt, że Rozporządzenie Prezesa rady ministrów z dnia 24 listopada 2003r. w sprawie wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń przewiduje za przypisane obwinionej wykroczenie mandat w wysokości od 300 do 500zł. i sześć punktów karnych. Rodzaj i wysokość kar przewidzianych za wykroczenie przewiduje kodeks wykroczeń i w oparciu o sankcje przewidziane w przepisach części szczególnej kodeksu wykroczeń sąd orzekający wymierza karę. Przepis zaś art.92§1 k.w. przewiduje karę nagany albo grzywny. Wyżej już wskazano, iż przekonująco zdaniem sądu odwoławczego sąd I instancji uzasadnił wymierzenie obwinionej najniższej z kar przewidzianych za przypisane jej wykroczenie.

Wobec powyższego apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie a zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

Z uwagi na treść art.636§1 k.p.k. w zw. z art.119 k.p.s.w. kosztami postępowania odwoławczego należało obciążyć Skarb Państwa.